

ספר מי השילוח - חלק ראשון - פרשת ויקרא

Mei HaShiloach - Vol I. Leviticus - *Vayikra* - *Vayikra*

He called to Moses and God spoke to him from the Tent of Meeting saying.

We learn in Midrash (Tanchuma Leviticus 1) How many times does the Torah exhort us regarding the *Ger*- gentile convert, forty eight times, corresponding to the forty eight times the Torah mentions the word *Be'er*- Well.

ויקרא אל משה. איתא במדרש [תנחומא ויקרא א'] כמה פעמים הזהירה התורה על הגר ארבעים ושמונה פעמים נגד ארבעים ושמונה פעמים באר הכתוב בתורה.

The reason for this is as follows. We learn in the Talmud, (Rosh Hashanna 21b) Fifty gates of *Binah* - Understanding were created in the world and all but one were given to Moses. Moses therefore was given 49 Gates of *Binah* - Understanding. The rest of the Jewish People were given 48 Gates as nobody has the ability to reach the heights attained by Moses And because there are no more prophets like Moses no one can reach beyond the 48th Gate.

הענין בזה כי איתא בגמ' [ראש השנה כ"א:] חמשים שערי בינה נבראו בעולם וכלם ניתנו למשה חסר אחד נמצא שיש למרע"ה מ"ט, ולכל ישראל מ"ח שאין ביכולתם להגיע למדרגת מרע"ה, כי לא קם נביא כמשה לכן אין יכולים להגיע רק למ"ח,

This is why the word *Be'er*- Well is written 48 times in the Torah, because the well represents thirst and desire for Torah. It is through desire and the longing with which a person thirsts for Torah that he can acquire those 48 Gates.

ונגד זה כתיב ג"כ מ"ח פעמים באר בתורה, כי באר מורה על חשק ורצון לד"ת, וע"י החשק והקווי שהאדם מצפה לד"ת יכול לקנות כל המ"ח שערים.

It is for a similar reason that the word *Ger*- Convert appears 48 times in the Torah. Because the *Ger*- Convert who approaches in order to enter beneath the wings of the *Shechinah* also does so out of the great longing and desire within him. Since the cleaving to God was not there from the very beginning of life for the *Ger*- Convert, as it is for those who are from the seed of the Patriarchs whose life force flows directly from the source of Life.

ועל זאת הכוונה נאמר גם גר מ"ח פעמים, כי הגר מה שבא לקרב את עצמו תחת כנפי השכינה הוא ג"כ רק ממה שנמצא בו גודל התשוקה, כי בשורש חייו אינו דבוק בהש"י, כי דביקות בשורש החיים אינו דבוק רק מי שנולד מזרע האבות.

Corresponding to this there were also 48 boards comprising the walls of the Tabernacle. And this is also discussed in the Zohar, (Vol.I 125a) Every day there 48 drops of *Shefa* - Abundance flowing out of Eden to irrigate the Garden.

ונגד זה היו מ"ח קרשים במשכן וגם על זה נאמר בזה"ק [בראשית קכ"ה.] כי בכל יום נוטף מ"ח טיפין,

This then is the meaning of the verse, He called to Moses. Calling is a sort of longing and heartache. Because God put more calling and longing in the heart of Moses than in anyone else of

Israel's heart, that's why he merited the 49th Gate.

וזה ענין פירוש הפסוק ויקרא אל משה קריאה היא תשוקה וקווי בלב, ולפי שהקב"ה נתן בלב משה קריאה וקווי יותר מכל ישראל לכן זכה לשער המ"ט.

He called to Moses and God spoke to him from the Tent of Meeting saying.

It is written, (Isaiah 65:24) It will be before they call that I answer, and while they are still talking I listen.

Now, since God answers before they call, what do they still have to call for and speak?

ויקרא אל משה. כתיב [ישעיה ס"ה כ"ד] והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע. ומאחר שהש"י עונה מה ענין עוד לדבר ולבקש,

It is as follows. Calling is an expression of longing and yearning. God is saying; Before they call I answer, meaning, before there comes into their hearts of those people yearning for God any desire at all, God answers them by cleansing their hearts of any lust for mundane things. That makes space in their hearts for pure longing and yearning for the will of God. Thereupon the person becomes capable of receiving a desire and longing that is purely for God alone.

אך כי קריאה היינו תשוקה וציפוי, והוא אמרו טרם יקראו ואני אענה היינו טרם שיבוא בלב המיחל לה' שום חשק לדבר, אז עונה אותו הש"י והוא שמבער מלבו כל חמדות וכל מיני חשקות לשום דבר שבעולם, ועי"ז יעשה מקום בלב האדם שיכול לצפה ולקוה לרצון הש"י, ואח"כ יוכל לקבל בלבו תשוקה וקווי בלתי לה' לבדו.

And then, while they are still talking I listen. This is what we find here when the Tabernacle was finished. It is written that Moses could not approach the Tent of Meeting. Because Moses thought that up to that point in time God's concern with Israel was the giving of the Torah, and in that regard he was the chosen one to receive and teach the Torah to Israel. But that now a new chapter was opening up in God's connection to the Jews and for this purpose Aaron was the chosen one.

ואז עוד הם מדברים ואנע אשמע. וזה הענין היה כאן כשנגמר המשכן וכתיב ולא יכול משה לבוא אל אוהל מועד, אז חשב משה בדעתו שעד עתה היה עסק הש"י עם ישראל בד"ת, ואז היה הנבחר לקבל התורה וללמדה לישראל, ועתה פתח בדבר חדש לעסוק עם ישראל ולזה אהרן הוא הנבחר,

In truth, Moses had no ill feeling towards his brother, he was happy for him. Nevertheless Moses still longed for the word of god, and sat waiting to hear the word of God. This is the meaning of the verse, He called to Moses and God spoke to him from the Tent of Meeting saying. It means that Moses had no desire for anything else but to hear from God. Moses' name hints at this very idea, as it comes from phrase, "from the water I have drawn him," and water represents desire and longing as has been explained. That's why God chose Moses to have the Torah given through him in the first place

ובאמת היה למרע"ה טובת עין לאהרן, אלה מאוד שקק לדבר ה' והיה יושב ומצפה שישמע דבר ה', וזה ויקרא אל משה מאוהל מועד, היינו אחר שלא היה לו שום חשק לשום דבר אשר גם שמו מורה על זה, כי מן שמים משיתיהו ומים היינו חשק כמבואר, לכן בחר בו הש"י תחילה לד"ת שיתנו על ידו,

And this is the meaning of the verse, It will be before they call that I answer. And then as Moses continued to long for the word of God, to have the Torah of the sacrifices also come through him, he was rewarded with, And while they are still talking I listen.

וזהו טרם יקראו ואני אענה ואח"כ כאשר ציפה וקיווה לה' שגם תורת הקרבנות ילכו על ידו, זהו עוד הם מדברים ואני

אשמע.

A man - when he will offer from among you a sacrifice to God

The verse does not say 'a man from among you - when he will offer a sacrifice'. What this comes to teach, is that anyone coming to offer a sacrifice to God must not do so out of a desire to be greater than his neighbor. But rather, out of a desire to be equal to be equal with all of Israel.

אדם כי יקריב מכם קרבן לה', ולא כתיב אדם מכם כי יקריב וזה מורה על הבא להקריב קרבן לה' שלא ירצה בהתנשאות להיות גבוה מחבירו רק להכניס עצמו להיות בשוה עם כל ישראל:

The sacrifice must be taken from the cattle, sheep or goats; you should offer your sacrifices.

The phrase, 'you should offer' is talking to every Jew who really and honestly searches for God. The verse promises that he or she will merit wise and scholarly children. This is also the meaning of the verse in Malachi 3:16, *'Then have those fearing God spoken one to another, and God attends and hears, and it is written in a book of memorial before Him Of those fearing God, and of those esteeming His name.'*

תקריבו את קרבנכם, תקריבו היינו כל אחד מישראל הדורש באמת לש"ש זוכה לבן חכם או לתלמיד חכם, וזה גם ענין הפסוק [מלאכי ג' ט"ז] אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב בספר זכרון לפניו,

God's Book of Remembrance is when He carves something into the heart of the Jew.

ספר זכרון של הקב"ה הוא כשחוקק הדבר בתוך לבות ישראל,

And this is because everybody has a streak of generosity inside him, and hope that his neighbor will also enjoy the abundance flowing from God. And this is the meaning of the verse 'Those fearing God have spoken to one another, God attends and hears', meaning that God turns His face towards that person to fulfill his desire, with the fullness of the measure of God, in God's generosity to carve this in to the hearts of the Jewish people. As it is written (Jeremiah 31:32) 'and I will write it upon their hearts'. This is the meaning of the phrase "and it is written in a Book of Remembrance".

וזה מחמת שנמצא באדם טובת עין שישפיע גם לרעהו מהטוב אשר זכה מהש"י, וזהו אז נדברו יראי ה' ויקשב ה' וישמע היינו לפנות למלא רצונו במלא עומסו של הקב"ה לחקוק זאת בתוך לבות ישראל, כמ"ש [ירמיהו ל"א ל"ב] ועל לבם אכתבנה, וזהו ויכתב בספר זכרון לפניו,

Now, the phrase 'you should offer [your sacrifices]' is plural. As we see from the rabbinical exegesis (*Torat Kohanim sit.loc.*) this teaches us that an *Oleh* - Voluntary Burnt Offering is paid for from public funds. Which is to say, that it [the generous thought] expands to become imprinted in the hearts of all Israel.

וע"ז רומז גם הפסוק אדם כי יקריב מכם קרבן, ותקריבו הוא לשון רבים וכמו שנדרש מזה מלמד שבא בנדבות צבור היינו שיתפשט להיות נחקק בלבות ישראל:

They ruled and fixed that everybody should greet his neighbor using the Name of God. As it is written (Ruth, 2:4) ‘and he said to the harvesters, God with you.’

The reason the Talmud says they ruled and fixed, and not that he ruled and fixed, for from the context it would appear that it was Boaz himself who made the ruling, is as follows: we read in Malachi 3:16 *‘Then have those fearing God spoken one to another, And God attends and hears, And it is written in a Book of Memorial before Him Of those fearing God, And of those esteeming His name.’* Which is to say when people strive for intimacy with each other in order to be fulfilled, and come to each other to find wholeness for those things that they lack, through advice, through the words of the Torah, then God attends and hears. Meaning that this is a particular pleasure of God. It is then written in a Book of Memorial before Him, meaning that because of them God rewards all of Israel and His abundance and creativity flow with new things. And then the advice with which they helped each other in new ways flows in God’s abundance into the heart of all Israel, who are called in general ‘the book of memorial before God’.

התקינו שיהיה שואל את שלום חבירו בשם שנאמר ויאמר לקוצרים ה' עמכם, מה שאמר התקינו ולא אמר התקין כי כפי הנראה שבועז עצמו תיקן את זאת, היינו דכתיב אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב כו', היינו כאשר נדברים אחד לאחד למצוא החסרון ומבקשים עד שמוצאים השלמה לחסרונם ע"י עצה מד"ת ויקשב ה' וישמע היינו כי זה הוא ריח ניחוח להש"י, ויכתב בספר זכרון לפניו היינו שבעבורם מזכה הש"י לכל ישראל ומשפיע חידושים, ועצתם שחדשו משפיע הש"י בלב כל ישראל הנקראים בכלל ספר זכרון של הש"י,

And this is what happened here with Boaz. Because Boaz by nature loved companionship but he was mortally afraid lest this desire for companionship not be proven to be for the sake of heaven. That’s why he ruled and made this boundary around himself that immediately on seeing his friend, the first word that would come out of his mouth is the invocation of God. Meaning, they would remind themselves and ask themselves whether they had not been disconnected at that very moment of meeting, God forbid, from the Name of God in some kind of forgetfulness. And this was done in order to clarify and assay the characteristic that he embodied of friendship and amity, proving that it is done with the *kavannah*/intent to be for Heaven’s sake.

והנה זה הענין ה' בבועז כי בועז ה' בטבעו אוהב צוותא והי' ירא לנפשו אולי אין זה מבורר שהוא לש"ש, לכך התקין והגדיר עצמו שמיד שיראה את רעהו, הדיבור הראשון יהי' שישאלו בה', היינו שיזכירו וישאלו אם לא נעתק הוא כעת ח"ו משם ה' בשום שכחה, וזאת ה' כדי לברר מדתו שהצוותא היא מבוררת בכוונה לש"ש

And it was later, after Boaz had come upon this novel way that it was decided and ruled and fixed, which is to say that it was God who made it flow outwards into the heart and carved it into all of Israel. And this is why the verse tells us “and they decided, and they fixed” in the plural.

ואח"כ כאשר חידש עצה זו התקינו היינו שהשפיע הקב"ה את זאת וחקקו בלבות בני ישראל, וזה התקינו לשון רבים:

מי השילוח - חלק שני

Vol. II

He called to Moses and God spoke to him from the Tent of Meeting saying.

Trying to understand the whole point of the sacrifices. Why did God command that if a person committed a transgression against the will of God and did not do the right thing, he brings a sacrifice and is atoned for thereby, when it is slaughtered and sacrificed upon the altar? This is how a person finds atonement?

ויקרא אל משה. להבין ענין הקרבנות למה צוה השי"ת שאם האדם עשה היפוך מרצונו ית' ולא הלך ביושר יקריב קרבן ומתכפר לו ששוחטין אותה ומקריבין אותה על המזבח, ובזה האדם מתכפר,

To understand the whole business of atonement it must be understood from the outset that atonement comes mainly from the confession and the prayer with which a person prays before God.

ולהבין ענין זה הכפרה. אך עיקר הכפרה הוא הוידוי והתפלה שהאדם מתפלל לפני השי"ת,

In truth, from God's side, sins are of no consequence whatsoever, as it is written, (Job 35:6-7) If you sinned what effect does it have upon Him and what do your many sins do to Him? If you practice virtue what do you benefit Him, what does He take from your hand? Sins are really just against ourselves, they hurt and damage us.

כי באמת מצד השי"ת אין שום חטא נוגע כלל כדכתיב (איוב ל"ה ו-ז) אם-חטאת מה-תפעל-כו ורבו פשעיך מה-תעשה-לו: אם-צדקת מה-תתן-לו או מה-מידך יקח: כי כל החטא הוא רק מצד האדם,

Adam, original man was not permitted to eat flesh because the entire world had not stumbled and fallen. Creatures were independent of one another. Noah, however, who lived after the fall and the fixing was allowed to eat meat, so that creatures become dependent on one another.

ואדם הראשון לא הותר לו לאכול בשר מפני שאז היה עוד קודם הכשלון, לא היו נכללין הברואים זה בזה. אכן בנח שהיה אחר הכשלון והתיקון הותר לו לאכול בשר שיתכללו הברואים זה בזה.

This is what brings about all the forgetting in the world.

ומזה יש כל השכחות בעולם,

Because, when a person, God forbid, goes against the will of God he brings all of creation down with him. And so when a person sins and then sacrifices an beast which is a lesser creature than a human, and when the *Cohen* - priest and the owner pray over the sacrifice that it rise and become desired by God, and through the service of the *Cohen* - priest the bull is included within the Bull of the *Merkava* - Chariot. As we read in the *Zohar*, (Vol. III 240b). And this is the meaning of what we learn there (ibid. 241a) When the sacrifice is whole a Lion alights upon it, and the flames rise and it is consumed and it is nourished thereby.

כי כשאדם עושה חלילה היפוך מרצון השי"ת בזה מוריד כל הברואים, ולכן כשאדם חוטא ומקריב בהמה
שהיא מדרגה קטנה מצורת אדם, והכהן והבעלים מתפללים על הקרבן שיעלה לרצון לפני ה' וע"י עבודת הכהן
נתכללה בהמה בשור אשר במרכבה, כדאיתא בזה"ק (פנחס ר"מ): וזה שאיתא שם (רמ"א). בשעתא דקרבנא
שלים אריה נחית ועאל האשא ואכיל ואתהני מתמן.

We find something similar with the sacrifices of birds, that become included within the Eagle of the *Merkava* - Chariot. This sacrifice illuminates all the worlds, as we read there (ibid.) And if you wonder how such a small dove or turtledove can spread to illuminate all the worlds and into infinite space, or, how from one single cattle the same?

וכן בקרבן עופות איתא (שם) שנכללים בנשר אשר במרכבה, וזה הקרבן היה מאיר לכל העולמות. כדאיתא
(שם) ואי תימא היך אתפשט זעיר מהאי יונה או משפנינא דא לכמה סטרין חיילין דלית לון שיעורא או מן
בעירא חדא אוף הכי,

Come and see. One small candle is lit and the whole world is filled with light.

ת"ח חד שרגא דקיק דליק מיניה כל עלמא.

This is what we learn in the Midrash, (Tanchuma Tetzaveh 13) Look at the sacrifices, see how blessings flow from one of a species to others of its own kind. What the Midrash means is that as the sacrifice raises everything from the lowest level to the highest, what happens is that even the lowest idea is raised to its source and it becomes apparent that what was previously understood as the sin has also been raised to God, so the whole world is blessed.

וזה שאיתא במדרש (תנחומא תצוה י"ג) ראה מה היו הקרבנות מן מינו היה מברך את מינו, היינו מחמת
שמגביה כל הברואים בזה הקרבן עד שאפילו התפיסה האחרונה שהיה מתחלה נחשבת לחטא גם כן מתנשאת
עד השי"ת לכן נתברך כל העולם.
